

Perhaps I have created the stars and the sun
and this enormous house, but I no longer remember.

*Nemara sem zvezde in sonce in to velikansko hišo
ustraril sam, pa se tega ne spominjam več.*

Jorge Luis Borges: *Asterionova hiša*

***

Fear can't hurt you any more than a dream.

Strah vam ne more nič bolj do živega kakor sanje.

William Golding: *Gospodar muh*

Navadno

Že prav, že prav, že prav!

Saj vem, saj vem, saj vem!

Nisem bil prijazen z Augustom Pullmanom.

Pa kaj. Saj ni konec sveta, ljudje! Ne delajmo iz muhe slona, prav! Svet je velik in vsi niso prijazni z vsemi. Tako pač je. Lahko torej, prosim, pozabite vse skupaj? Mislim, da je čas, da si najdete kakšno novo temo za pogovor, a ne?

Pismo!

Ne štekam. Res ne. Ravnokar sem bil še najbolj priljubljen mulec v petem razredu. Zdaj sem pa ..., kaj, sploh ne vem. Ni fore. Bedno je. Celo leto je bedno! Želim si, da Auggie Pullman ne bi nikdar prišel na Beecherjevo osnovno. Želim si, da bi skrival tisti svoj srhljivi ksihtek kot kakšen *fantom iz opere*. Nosi masko, Auggie! Ne skači s svojim obrazom pred mojega, prosim. Vse bi bilo precej bolj enostavno, če bi kar izginil.

Vsaj zame. Saj ne trdim, da je njemu lahko. Vem, da mu je gotovo težko, ko se dan za dnem gleda v ogledalu ali sprehaja po ulici. Ampak to ni moj problem. Moj problem je, da se je po njegovem prihodu na mojo šolo vse spremenilo. Otroci so drugačni. Jaz sem drugačen. In to je čisti safr.

Želim si, da bi bilo vse tako, kot je bilo v četrtem razredu. Takrat smo se res, res, res zabavali. Na dvorišču smo se lovili. In ne da bi se hvalil, ampak vsi so se hoteli ravsati z mano. Štekate?

Samo povem. Ko smo delali predstavitve, so vsi hoteli biti moji partnerji. In kadar sem prijavil kaj smešnega, so se vsi smejali.

Med malico sem vedno sedel s kolegi in bili smo res face. Bili smo *glavne* face. Henry. Miles. Amos. Jack. Bili smo face! Bilo je res carsko. Imeli smo kup skrivnih šal. Svoje znake z rokami za razne fore.

Ne vem, zakaj se je to moralo spremeniti. Ne vem, zakaj so vsi čisto pobebavili.

Pravzaprav *vem*, zakaj: kriv je Auggie Pullman. Tisti trenutek, ko se je prikazal, stvari niso bile več take kot prej. Vse je bilo čisto navadno. Zdaj je pa cela štala. In to samo zaradi njega.

In zaradi gospoda Rittmana. Pravzaprav je po svoje vsega kriv gospod Rittman.

Klic

Spomnim se, kako je mami iz klica gospoda Rittmana naredila celo sceno. Tistega dne je pri večerji ves čas razpredala, kako velika čast je to. Vodja predmetne stopnje nas je poklical domov, da bi prosil, ali bi bil vpeljevalni kolega za nekega novega mulca na šoli. Hudo! Kakšna novica! Mami se je obnašala, kot bi dobil oskarja ali kaj podobnega. Rekla je, da to dokazuje, da zna šola resnično prepoznati »posebne« otroke, kar se ji je zdelo izjemno. Mami gospoda Rittmana še ni srečala, ker sem bil še vedno na razredni stopnji, ampak je kar naprej omedlevala, kako prijazen je bil po telefonu.

Mami je bila od nekdaj velika živina na šoli. Je članica upravnega odbora, kar sploh ne vem, kaj je, ampak je očitno nekaj res važnega. Vedno se je javljala za vse mogoče stvari. Odkar sem na Beecherju, je bila recimo vsako leto v svetu staršev. Veliko napravi za šolo.

Tako me je tistega dne, ko naj bi bil vpeljevalni kolega, odložila pred stavbo predmetne stopnje. Hotela me je spremiti v šolo, pa sem rekel: »Mami, predmetna stopnja je!« Razumela je namig in se odpeljala, preden sem vstopil.

V avli sta bila že Charlotte Cody in Jack Will. Pozdravili smo se. Z Jackom sva izvedla kolegialno rokovanje in skupaj smo pozdravili varnostnika. Nato smo šli v pisarno gospoda Rittmana. Res čudno je bilo hoditi po šoli, ko tam ni bilo nikogar drugega!

»Model, tule bi lahko skejtali, pa nihče ne bi vedel!« sem rekel Jacku med tekom in se zadržal po gladkem podu hodnika, ko nas varnostnik ni več videl.

»Ha, ja,« je rekel Jack, ampak sem opazil, da je bil vse tišji, bolj ko smo se bližali ravnateljevi pisarni. Pravzaprav se je zdelo, da bo zdaj, zdaj kozlal.

Tik pod vrhom stopnic se je ustavil.

»Tega res nočem početi!« je rekel.

Ustavil sem se ob njem. Charlotte je bila že na podestu.

»Pridita!« je rekla.

»Nisi šefica!« sem odvrnil.

Zmajala je z glavo in zavila z očmi. Zasmel sem se in s kormolcem dregnil Jacka. Radi smo dražili Charlotte Cody. Vedno je bila ubogljivka!

»Cela štala je,« je rekel Jack in si pomel obraz.

»Kaj je?« sem vprašal.

»Veš, kdo je ta novi mulec?« je vprašal.

Odkimal sem.

»Ti pa veš, kdo je, ne?« je Jack pogledal k Charlotte.

Charlotte je prišla po stopnicah do naju. »Mislim, da,« je rekla. Skremžila se je, kot bi poskusila nekaj ogabnega.

Jack je zmajal z glavo in se z dlanjo trikrat lopnil po čelu.

»Kakšen bedak sem, da sem privolil v to!« je izdaval skozi stisnjene zobe.

»Čakaj malo, kdo je?« me je zanimalo. Jacka sem boksnil v ramo, da me je pogledal.

»Neki mulec, ki mu je ime August,« mi je pojasnil. »Saj veš, mulec s tistim ksihtom?«

Niti sanjalo se mi ni, o čem govori.

»A se hecaš?« je vzkliknil Jack. »Še nikoli nisi videl tistega mulca? Saj živi tu nekje. Včasih je na igrišču. Gotovo si ga že videl. Vsi so ga.«

»Ne živi v soseščini,« je odvrnila Charlotte.

»Ja, pa živi!« je bil nestrpen Jack.

»Ne, Julian, ne živi v soseščini,« je odvrnila z enako mero nestrpnosti.

»Kaj ima to sploh veze s čimerkoli?« me je zanimalo.

»Ni fore,« je vskočil Jack. »Ni važno. Verjemi mi, model, česa takega nisi videl še nikoli.«

»Jack, ne bodi nesramen, prosim,« je rekla Charlotte. »To ni lepo.«

»Saj nisem nesramen!« je rekel Jack. »Samo po resnici sem povedal.«

»Kakšen točno sploh je?« me je zanimalo.

Jack ni odgovoril. Samo stal je na mestu in zmajeval z glavo. Pogledal sem Charlotte, ki se je namrščila.

»Saj boš videl,« je rekla. »Gremo že enkrat.« Zasukala se je, odšla po stopnicah navzgor in izginila po hodniku v pisarno gospoda Rittmana.

»Jack, model, pridi!« sem rekel.

Nakazal sem, kot da sem ga močno klofnil. Vsaj to ga je spravilo malce v smeh in v počasnem gibanju mi je vrnil udarec. To

je vodilo do hitre igre »vranice«, pri kateri skušamo dregniti drug drugega pod rebra.

»Fanta, pridita!« nama je z vrha stopnic ukazala Charlotte. Vrnila se je po naju.

»Fanta, pridita!« sem šepnil Jacku in takrat se je vsaj malo zasmel.

Ampak takoj ko smo na hodniku zavili proti pisarni gospoda Rittmana, smo se vsi zresnili.

Ko smo vstopili, nam je gospa Garcia naročila, naj počakamo v ordinaciji medicinske sestre Molly, to je sobica ob ravnateljevi pisarni. Med čakanjem nismo niti črhnili. Uprl sem se skušnjavi, da bi napihnil balon iz lateksnih rokavic, ki so bile v škatli ob terapevtski mizi, čeprav sem vedel, da bi nas vse spravil v smeh.